

Zaad

- * intochtslied ps. 66: 1, 2 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

**Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader
en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.**

- * lied ps 66: 5, 6 en 7
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Psalm 1
N.T. Matt. 13: 1 – 9; 18 - 23
- * lied 328: 1 en 3
- * preek n.a.v. Matt. 13: 9 en 23
- * lied 481: 1, 3
- * geloofsbelijdenis
lied 481: 4
- * gebed/voorbede
- * slotlied 440: 1 – 3
- * zegenbede
- * vervolg slotlied 24: 4

collecte

**De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is met u allen.**

Liederen uit het Liedboek voor de Kerken

Het overkomt me nogal eens dat mij, zo hier en daar en overal prekend, de vraag wordt gesteld: "bevalt u dat nou beter 'het voor de klas staan' dan een gemeente hebben". De verbazing is wat vaak groot als ik zonder veel aarzelen die vraag dan met 'ja' beantwoord. Misschien reagerend vanuit de ervaring met *eigen* lastige pubers of de indruk van een steeds vrij ge-vochtener jeugd dan vroeger en door berichten van zelfs geweld op school kijkt men je dan verbaasd aan: 'hoe kan dat nou!?!...'

Nou weet u, mijn ervaring is, dat zeker het grootste percentage van de jongeren van vandaag graag een eerlijk gesprek wil - niet 'een eromheen draaien'. Ik hoor nogal eens: 'weet u meneer, als ik mijn dominee iets vraag, dan draait 'ie er zo omheen...! En bij mij thuis kun je ook niet echt over de dingen van geloof en zo praten...'

Het mooiste wat je kunt meemaken is, dat de hele klas serieus betrokken is bij het gesprek over het wezen van geloven - dan wordt er niet door elkaar geroepen of zo, maar geluisterd naar elkaar en dan is men samen op zoek naar het antwoord. Dan blijken vragen te leven als: 'geloof je in God' - ja? 'Waarin dan: een God, het goddelijke of. ... **de** God' (begrijpt u het verschil. ..?) 'en welke plaats neemt bij dit alles die bijbel (*nog*) in...'

In een van deze, gelukkig meer dan eens voorkomende, gesprekken volgde op de zojuist gestelde vraag een moment van ernstige, nadenkende stilte... en het werd nog stiller toen ik impulsief op die vraag aanvullend opmerkend: 'moet je dan alles geloven wat in die bijbel staat' de paar bijbels die op mijn bureau lagen pakte en in de prullenbak deponeerde met de woorden: 'ach wat moeten we er nog

mee, de een zegt dit behoeft je niet meer letterlijk te nemen, weer een ander roept 'dit ook niet meer' en een derde roept 'nee pas op, dat nog wel!'

'Ja, juist', reageerde een leerling spontaan, 'als je Jezus maar overhoudt!' 'Welke Jezus?', vroeg ik, 'Hij die beweerde God zelf te zijn?!' 'Stel je Hem voor! daar zei Hij - dat staat in die bijbel (en ik wees naar de prullenbak): Wie Mij heeft gezien heeft de Vader gezien! Ik en de Vader zijn één! Stel je die Jezus voor, zwart, wit, radicaal: Ik ben de weg, de waarheid en het leven! **Niemand** komt tot de Vader **dan door Mij!**

Stel je die Jezus voor, die het waagde de Hem in de nacht bezoekende kerkmens van toen, Nicodemus, op zijn vragen te antwoorden: tenzij je wederom geboren wordt, zul je het koninkrijk van God niet zien...'

'Nou ja zeg, wat een pretentie!' was de reactie van die bewuste leerling, waarop ik antwoordde: 'dan kun jij je voorstellen dat er mensen waren die Hem niet moesten - stel je voor jij had toen geleefd, dan had je misschien mee geroepen 'kruist Hem', helemaal toen Hij zich God zelf noemde!

Wat een les!

Dat kan (helaas) in de kerk niet zo...!

Maar één vraag wordt ondermeer door dit alles bij mij per dag groter: weten **wij** nog wat geloven is....

Concreter: wat stelt ons geloven voor.

Die vraag wil ik vanmorgen/middag/avond ex-kathedra aan u voorleggen: hier en thuis meeluisterend.

Ik maak die vraag heel persoonlijk: wat stelt *mijn* geloven voor?

Deze vraag bepaalt de boodschap van vanmorgen/middag/avond.

Hij was 25 jaar, Joseph Scriven, toen hij afgestudeerd aan het Trinity College van Dublin (Ierland) naar Canada ging emigreren, waar hij niet zolang daarna een christenmeisje leerde kennen. Toen hij haar op een zeker ogenblik vroeg om met hem te trouwen, knielden ze samen voor God en gaven hun toekomst los in Zijn hand. Ze begonnen plannen te maken en deden dat binnen het raam van wat zij ervoeren als de wil van God. Ze besloten dat hun huwelijk gedragen moest worden door gebed. Het gebed zou centraal staan in hun gezin. Met elk probleem, elke crisis zouden ze naar Gods troon gaan en *wachten* op Zijn antwoord. .. De maanden verstreken en de dag van hun bruiloft kwam dichterbij. Op de dag voor hun trouwerij was Joseph in zijn kamer zich op die dag aan het voorbereiden. Het contact met God werd onderbroken door een dringend geklop op de deur. Er stond iemand die hem een enveloppe in de hand duwde, een telegram... Hij scheurde het open en las...dat zijn verloofde was verdronken...

God waar bent u?! Hoe kan zoiets gebeuren?!

Is het een wonder dat deze jonge vent door twijfel werd verscheurd...

Wat had hun bidden voor zin gehad als God zo 'n klap toeliet?!

Wat moet je met geloven in zo'n situatie?!

Toen herinnerde hij zich hun besluit dat ze ook elke crisis voor de troon van God zouden brengen.

Kunt u zich zijn worstelen voorstellen?

Drie uren achtereen smeekte hij God om licht, om leiding, om kracht.

En God? Antwoordde op zijn gebed!

God gaf hem de genade van Jezus Christus en hij stond op van zijn knieën, pakte pen en papier en schreef... Hij schreef toen woorden die hun weg naar zoveel harten, ja van bijna ieder christen, hebben gevonden:

Welke een vriend is onze Jezus.

Het geheim? Hij had niet alleen Jezus Christus persoonlijk leren kennen, maar hij was *geworteld* in Hem! Het zaad van het woord, in zijn leven **ontkiemd**, zette vrucht. En wat voor vrucht. *Geloofsvrucht!* En dat omdat Joseph Scriven het de ruimte gaf wortel te zetten.

Jezus ziet de scharen voor zich zitten en Hij wil heil, in de diepste betekenis van het woord, aan ieder geven - het mag ontkiemen in het leven, vruchtzetten per dag! En denken we nu niet dat Hij met zijn woorden, die wij 'de gelijkenis van de zaaier noemen', kijkt naar de één of andere evangelisatieactie waar het evangelie wordt gebracht en dat dan zo verschillend kan overkomen - want daar plaatsen wij deze woorden het liefst bij -, nee, Hij kijkt naar de scharen en heeft dan allen op het oog die het evangelie van het Koninkrijk gehoord hebben. ...en hij is bezorgd over juist die mensen!

Over de mensen die vandaag samen kwamen en komen. Wat een menigte volgde Hem, zoveel, dat de bijbel spreekt over 'vele scharen' !

Wat een menigte verzamelde en verzamelt zich vandaag rond zijn woord: vele scharen. En kijkend naar al **die** mensen, die zonder Hem en zonder waarachtig te leven uit Hem verloren zullen gaan al hebben ze de naam volgelingen van Hem te zijn, stelt Hij vanmorgen/middag/avond de vraag, verpakt

in een gelijkenis:

hoe zit het in jouw leven!?

Waar is het zaad van dat kostbare evangelie in terecht gekomen!?

Fijn dat u ook nu weer in de kerk bent gekomen (meeluistert) en dat u Hem volgt, dat u daarmee bevestigt dat Hij de weg, de waarheid en het leven is - maar eens eerlijk: hebben wij niet gauw het idee God zo te plezieren, hoe is het in *ons* leven als het er op aankomt? Leeft het? Heeft het bij ons wortel geschoten, het zaad? Zó dat er een krachtige boom uitgegroeid is, of bezig is uit te groeien? Laat ik u eerlijk zeggen: wij plezieren God er niet mee Hem te volgen tot op de zondag door de schijn op te houden! Hem bedrieg je niet, alleen jezelf.

Met die intentie, die bedoeling -om dat duidelijk te maken, sprak Jezus toen deze gelijkenis tot op deze morgen/middag/avond aan ons adres!

Jezus sprak deze gelijkenis om *wakker te schudden* tot uit een geestelijke zelfvoldaanheid! Hij die getuigt dat het woord Gods een kracht is tot behoud – wat is daarvan in mijn leven zichtbaar? Ik kan wel zingen: **welk een vriend is onze Jezus**, maar voor God zegt het niets als de wortel niet diep heeft kunnen slaan zoals bij Joseph Scriven.

Jezus houdt ons in zijn gelijkenis een soort spiegel voor opdat wij ons - het is raar gezegd, maar waar - zorgen zouden maken... Hij die niet voor niets zegt: *zal ik nog het geloof vinden als Ik terugkom?* Hoe ligt de akker erbij? Wordt het niet hoog tijd daarnaar te kijken? O, Hij zal heus wel geloof vinden, maar **het** geloof, nodig om meer dan alleen behouden te worden - het delen in Zijn rijk! - het geloof dat gemerkt wordt door wortels diep ingeslagen in de Verlossing, in Jezus, het geloof dat vrucht zet, het geloof dat zichtbaar wordt in het leven van alle dag!

Het is goed om ons maar eens zorgen te maken om ons geloof -juist met het oog op de liefde van Christus. Het is goed om wat ons geloofsleven betreft wakker te worden uit een brok gezapigheid Je kunt wel staan voor zuivere waarheid, maar hoe is het leven?

Hoe is uw relatie met Hem?

Moet Hij dankbaar zijn met een paar minuten per dag van onze tijd, wat we dan stille tijd noemen -of kennen we dat niet eens?

Is Hij in alles betrokken op ons leven -of leef ik met 'twee altaren': een stukje voor God en een groter stukje voor mezelf.

Neem ik genoegen met een leven dat eigenlijk niet veel verschilt met mijn leven voor mijn bekering: ik ben nog even hard, nog even opvliegend... **IK** ben. ...

Ik heb u uitgekozen en aangewezen opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven... .

Zie een zaaier ging uit om te zaaien.... het zaad van het evangelie van het koninkrijk van God in ons leven.

Bij het zaaien viel een deel langs de weg en de vogels kwamen en aten het op.

Een ander deel viel op de steenachtige plaatsen waar het niet veel aarde had, en terstond schoot het op, omdat het geen diepe wortel had, maar toen de zon op - kwam, verschroeide het en omdat het geen wortels had, verdorde het.

Een ander deel viel op de dorens en de dorens kwamen op en verstikten het.

Een ander deel viel in goede aarde en het gaf vrucht. Hebben wij ons wel eens gerealiseerd, wat voor pijn God moet hebben - hij die de mensen, u, jou en mij, zo liefhad dat Hij zijn kostbaarste bezit - Zijn Zoon -voor ons gaf - zaaide in onze harten met het oog op ons heil: dat wij vrede zouden hebben, groeien mogen in zijn liefde -en Hij ziet hier in Jezus Christus die grote menigte en moet constateren dat maar één op de vier werkelijk vrucht draagt! Één op de vier vanmorgen/middag/avond hier?

O Here, hoe treurig is het getal van de onvruchtbare hoorders - God geve dat het ons aanspreekt! Dat wij beseffen hoe groot zo het antigetugenis is -de schijnheiligheid naar buiten toe... 'een schijn van gods vrucht, terwijl de kracht ervan verloochend wordt! 'Wie bezig is zichzelf ontdekt te voelen, bedenke dat: als je christen-zijn = Christus leven, zonder wortel is, zonder vrucht, je dan rondloopt met de dood in de schoenen! Terwijl God heil wil! Wat willen wij? Hoe is ons hart?

Is het zaad gevallen langs de weg - een hart dat de boodschap van Gods liefde niet vat.... het gaat het ene oor in en het andere weer uit. Het komt elke zondag trouw in de kerk, alleen niet met het doel om te ontvangen... ze laten het wegpikken door de vogels.

Is het gevallen op een steenachtige plaats, in een hart dat toehoort, het elke keer zelfs zegt fijn te vinden, een hart dat soms echt het leven van een waarachtig kind van God schijnt te hebben, maar als het er op aankomt is het *niet* echt, want het heeft geen wortel...

Is het gevallen op dorens, in een hart dat wel opneemt en waar het zelfs begint wortel te schieten, alleen het zit vast, de wortels verstikken omdat het hart uiteindelijk wordt opgeslorpt door zorgen. ..om de kinderen, de toekomst, hoe het huis rond te krijgen, je nieuwe caravan. ..

'Wie oren heeft, die hore!' -een woord dat aan het adres van de gemeente, aan ieder individu daarin, met klem wordt uitgesproken -getuige het boek Openbaring met name aan het adres van de gemeente van de eindtijd. En als dat zo nadrukkelijk wordt uitgesproken, dan betekent dat, dat er nog een mogelijkheid tot verandering van onze persoonlijke verhouding tot God is! Het hart kan nog volkomen aan Hem gegeven worden, zó, radicaal in volkomen overgave, dat het goede grond wordt.... er vrucht kan worden gezet - zodat als de landman straks terugkeert, verheugt kan zijn over ons persoonlijk geloofsleven: er het geloof vindt!

Bovendien betekent zo'n leven voor ons pas werkelijk verlossing, werkelijk vrijheid, ja geeft zo'n leven pas echtvreugde Je mag wandelen met God!

Je leven baseren op een open relatie van gebed, gesprek met God en een geworteld en gevoed worden door zijn Woord! (Vgl. Joseph Scriven: wachten op antwoord.) Beseffen we niet hoe arm we zijn, geestelijk, als de bodem niet goed is, er geen wortel geslagen wordt, geen vrucht wordt gezet? Weet wel, God schrijve dit als vlammend schrift aan de wand van ons hart: de vrucht heeft te maken met behoud.... de onvruchtbare vruchtboom werd

vervloekt... en toch: hij geeft een kans - er is geprofeteerd dat er late regen zal vallen! Maar die valt alleen daar over het volk waarover Zijn naam is uitgeroepen en dat volk heeft zich verootmoedigd, bidt, zoekt Zijn aange-zicht en bekeert zich van boze wegen - en wat kan er al niet uit het hart voortkomen - **dan** zal Hij uit de hemel horen, de zonde vergeven en het land, de grond, het hart herstellen!

Dat ook dit woord een kracht Gods zal blijken tot behoud!

Wat een vriend is onze Jezus! Kijk naar het kruis!

Leggen we ons hart naast deze gelijkenis -als er geen wortels gezet worden, geen vrucht wordt gezien -en dat is meer dan overal binnen en buiten de gemeente aan deelnemen! Het is de diepere relatie met Hem! -dan heeft Hij tot u gesproken. Wie een oor heeft die hore:

De in goede aarde gezaaide, is hij, die het woord hoort en verstaat, die ook vruchtdraagt en oplevert....

Welk een vriend is onze Jezus
Die in onze plaats wil staan
Welk een voorecht dat ik door hem
Altijd vrij tot God mag gaan...

Amen.